

LINCOLN CHILD

DE VLOEK

PROLOOG

De dokter liep de kantine binnen. Hij schonk zich een kop koffie in, stak zijn hand uit naar de bus met kofficreamers op het aanrecht, bedacht zich, liep naar de gebutste laboratoriumkoelkast en schonk een plens sojamelk in zijn beker. Hij roerde even met een plastic cocktailstaafje en wandelde in gedachten verzonken over de lichte linoleumvloer naar een stel identieke, zware stoelen. Achter de gesloten deur klonken gedempt de gebruikelijke geluiden: het geratel van rolstoelen en brancards, gepiep en geblaat van allerlei instrumenten, en het dremen van de ziekenhuisintercom.

Een derdejaars coassistent, Deguello, had zijn pezige armen en benen over twee van de tot op de draad versleten fauteuils gedrapeerd. Typerend, dacht de dokter, dat talent van coassistenten om van het ene moment op het andere in slaap te vallen, rechtop of liggend, en in de ongemakkelijkste houdingen. Toen de arts zich neerliet in een stoel naast de assistent, hield die op met snurken en opende één oog.

‘Hé, doc,’ mompelde hij. ‘Hoe laat is het?’

De dokter keek op de fabrieksklok boven de rij kluisjes achter in de kantine. ‘Kwart voor elf.’

‘God,’ steunde Deguello. ‘Dan heb ik nog maar tien minuten geslapen.’

‘Beter dan niets,’ zei de arts, en hij nam een slokje van zijn koffie. ‘Lekker rustig, vanavond.’

Deguello’s oog zakte weer dicht. ‘Twee hartinfarcten. Een open schedelbreuk. Een keizersnede met spoed. Twee schotwonden, één kritiek. Iemand met derdegraadsverbrandingen. Een perforerende steekwond in de nierstreek. Eén simpele en één samengestelde breuk. Een oude man op de brancard bezweken: hersenbloeding. Overdosis oxycodon. Overdosis amfetaminen. En dat was nog maar de afgelopen...’ Hij zweeg even. ‘De afgelopen anderhalf uur.’

De dokter nam nog een slok koffie. ‘Zei ik toch? Lekker rustig vanavond. Maar zie het van de zonnige kant. Voor hetzelfde geld liep je nog je rondes door Massachusetts General.’

De coassistent zweeg even. ‘Het wil er bij mij niet in, doc,’ mompelde hij even later. ‘Waarom doet u dit? Waarom offert u zichzelf iedere tweede vrijdag op het altaar van de SEH? Kijk, ik moet wel. Maar u bent anesthesioloog, en niet de eerste de beste, ook.’

De arts dronk zijn bekertje leeg en mikte het in de prullenbak. ‘Niet zo nieuwsgierig in bijzijn van je meerderen, graag.’ Hij hees zich overeind. ‘Terug naar de loopgraven.’

Op de gang keek de arts om zich heen naar de betreffende kalmte. Hij was net op pad gegaan naar de balie aan de andere kant van de SEH, toen hij plotseling een uitbarsting van activiteit gewaarwerd. De hoofdverpleegkundige kwam op een drafje aanlopen. ‘Aanrijding,’ zei ze. ‘Eén slachtoffer komt er zo aan. Ik heb hokje 2 gereserveerd.’

Meteen zette de arts koers naar de betreffende ruimte. Op datzelfde moment vlogen de deuren van de SEH open en kwam het ambulanceteam aan met een brancard, gevolgd door twee politieagenten. De arts zag in één oogopslag dat dit een ernstig geval was: de gespannen houding van de mensen, de blik in hun ogen, het bloed op hun uniformen en gezichten: stuk voor stuk tekenen van wanhoop.

‘Vrouw, begin dertig!’ riep een van de ambulancemensen. ‘Reageert niet!’

De arts gebaarde hun onmiddellijk naar binnen en zei tegen een coassistent die al klaarstond: ‘Haal de hechtspullen.’ Met een korte knik liep de coassistent op een holletje weg. ‘En roep Deguello en Corbin!’ riep hij hem na.

De verpleegkundigen reden de brancard het hokje binnen en zetten hem naast de behandeltafel. ‘Op drie,’ zei een verpleegkundige. ‘En voorzichtig met die kraag. Een, twee, drie!’ De patiënt werd op de tafel getild, de brancard weggereden. De arts ving een glimp op van een bleekwitte huid, rossig-bruin haar; een blouse die ooit wit was geweest, nu doorweekt van het bloed. Op de vloer leidde een spoor van bloeddruppels naar het hokje.

In zijn achterhoofd begon iets verontrustends te prikkelen, een soort kille stroomstoot.

‘Aangereden door een dronken automobilist,’ zei een van de verpleegkundigen in zijn oor. ‘Onderweg gecrasht.’

Er stroomden coassistenten binnen, gevolgd door Deguello. ‘Weet je de bloedgroep?’ vroeg de arts.

De man knikte. ‘Zo uit het rek. O-negatief.’

Er waren nu allerhande mensen bezig; ze koppelden beeldschermen aan, plaatsten infusen, kwamen met karretjes vol apparatuur aanlopen. De arts keek naar een van de coassistenten. ‘Bel de bloedbank, vraag drie zakken.’ Hij dacht aan het bloedspoor op het linoleum. ‘Hoewel, doe maar vier.’

‘Zuurstof zit erin,’ riep een van de verpleegkundigen terwijl Corbin haastig kwam aanlopen.

Deguello liep naar het hoofdeinde van de tafel en keek naar het roerloze slachtoffer. ‘Lijkt me cyanotisch.’

‘Bloedgasbepaling,’ riep de arts. Zijn aandacht was gevestigd op de buik van de vrouw, intussen ontbloot maar glibberig van het bloed. Snel trok hij het noodverband weg. Een afgrijselijke open wond, haastig door de ambulancemedewerkers gehecht, die hevig bloedde. Hij keek naar een verpleegkundige en wees naar het gebied. Ze veegde het schoon en hij keek nog eens.

‘Gapende buikwond,’ zei hij. ‘Misschien subpulmonaire klaplong. Dat wordt een pericardiocentese.’ Hij richtte zich tot de ambulancemedewerker. ‘Hoe gebeurt zoiets in vredesnaam? Had ze geen airbag?’

‘Daar is ze onder geschoten,’ antwoordde de man. ‘Het dashboard was dwars doormidden gebroken en daar is zij op gespiest. Ze moesten haar er via het dak uitzagen. Vreselijk wrak, die Porsche van haar was finaal platgewalst door de terreinwagen van die dronken klootzak.’

Porsche. Weer dat kille stroomstootje in zijn hoofd, vinniger nu. Hij rechte zijn rug en probeerde een blik te werpen op het gezicht, maar daar stond Deguello voor. ‘Aanzienlijk stomp letsel,’ zei Deguello. ‘We moeten een hersenscan maken.’

‘Bloeddruk nog maar tachtig over vijftig,’ zei een van de verpleegkundigen. ‘Zuurstof negenenzeventig.’

‘Zorg voor die bloeddruk!’ beval Deguello.

Ze had al te veel bloed verloren, de shock was te ernstig; ze hadden een minuut, hoogstens twee, om haar leven te redden. Een nieuwe verpleegkundige kwam binnen en hing een aantal infuuszakken aan de paal. ‘Dat wordt niets,’ zei de dokter. ‘We hebben een dikkere naald nodig, ze bloedt te snel.’

‘Eén milligram epi,’ zei Corbin tegen een coassistent.

De verpleegkundige draaide zich om naar het karretje met hechtmaterialen, greep een dikkere naald en trok de slap hangende hand van de vrouw naar zich toe om de naald in te brengen. En terwijl ze daarmee bezig was, viel de blik van de dokter op de hand: rank, heel bleek. Met een enkele ring: een platina trouwring met een schitterende stersaffier, whiskykleurig tegen een effen zwart veld. Afkomstig uit Sri Lanka en bijzonder duur. Dat wist hij, want hij had hem zelf gekocht.

Plotseling klonk er een scherpe toon door de ruimte. ‘Hartstilstand!’ riep een verpleegkundige.

Even was de arts verlamd door afgrijzen en kil ongeloof. Deguello had een stap opzij gedaan naar een van de coassistenten en nu zag hij het gezicht van de vrouw: donker haar, aan haar hoofd vastgekoekt en verward; wijd open, nietsziende ogen; mond en neus onzichtbaar door de beademingsapparatuur.

Zijn droge lippen bewogen. ‘Jennifer,’ bracht hij uit.

‘Geen hartslag meer!’ riep de verpleegkundige.

‘Lidocaïne!’ riep Corbin. ‘Lido! Nú!’

En plotseling, even snel als ze was opgekomen, viel de verlamming van hem af. De arts draaide zich om naar een verpleegkundige van de afdeling, die vlak achter hem stond. ‘Defib!’ riep hij.

Ze rende naar de hoek van het kamertje en kwam terug met het karretje. ‘Hij is al aan het opladen.’

Er kwam een coassistent aanlopen; hij injecteerde de lidocaïne en deed een stap achteruit. De arts greep de peddels; hij kon zijn handen amper stilhouden. Dit kon niet waar zijn. Dit moest een droom zijn, een nachtmerrie. Dadelijk zou hij wakker worden in de kantine, schuin in zijn stoel hangend, een ronkende Deguello in de stoel naast hem.

‘Opgeladen!’ riep de verpleegkundige.

‘Bed los!’ De arts hoorde de wanhopige klank in zijn eigen stem. De anderen lieten het bed los; hij plaatste de peddels op haar ontblote, bloedelijke borstkas, en drukte de knop in. Jennifers lichaam maakte een stuip-trekking en viel terug op de tafel.

‘Niets!’ riep de verpleegkundige bij de beeldschermen.

‘Opladen!’ riep hij. Een nieuwe pieptoon, zacht maar onafgebroken, mengde zich in de kakofonie.

‘Hypovolemische shock,’ mompelde Deguello. ‘We hadden geen schijn van kans.’

Wat weten zij er nou van, dacht de dokter, alsof hij mijlen ver weg was.

Wat snappen zij er nou helemaal van. Hij voelde een eerste traan langs zijn wang biggelen.

‘Opgeladen!’ zei de verpleegkundige met de defibrillator.

Weer plaatste hij de peddels op Jennifers borstkas. Weer bokte haar ontzielde lichaam de lucht in.

‘Geen reactie,’ rapporteerde de coassistent naast hem.

‘Dat is het dan,’ zei Corbin met een zucht. ‘Ik vrees dat je haar dood moet verklaren, Ethan.’

Maar de dokter smeedt zijn peddels weg en begon met hartmassage. Hij voelde haar lichaam, koel en zonder enige reactie, traag meedeinen met zijn felle bewegingen.

‘Pupillen star en verwijd,’ zei de verpleegkundige.

Maar de arts lette niet op haar en ging door met zijn hartmassage, steeds ruwer en wanhopiger.

De geluiden in het hokje, die tot dan toe steeds koortsachtiger hadden geklonken, begonnen weg te sterven. ‘Het hart doet absoluut niets,’ zei de verpleegkundige.

‘Je kunt er beter mee ophouden,’ zei Corbin.

‘Nee!’ riep de arts.

Iedereen draaide zich om bij de klank van wanhoop in zijn stem.

‘Ethan?’ vroeg Corbin onzeker.

Maar in plaats van antwoord te geven, barstte de dokter in tranen uit.

Alles en iedereen viel stil; sommigen keken hem niet-begrijpend aan, anderen wendden gegeneerd hun blik af. Iedereen, behalve een van de co-assistenten, die de deur opendeed en woordeloos de gang in liep. De dokter, nog in tranen, wist waar hij naartoe ging. Hij ging een laken halen.

Drie jaar later

Hij was opgegroeid in Westport en doceerde momenteel aan Yale; Jeremy Logan dacht dus dat hij Connecticut, de staat waarin hij geboren was, wel zo'n beetje kende. Maar de omgeving waar hij nu doorheen reed, was geheel nieuw voor hem. Hij was begonnen in Groton en had de aanwijzingen opgevolgd die hij per e-mail had ontvangen. Hij was de US1 op gereden en had net voorbij Stonington de US1 Alternate genomen. De weg liep vlak langs de grijze kustlijn van de Atlantische Oceaan. Hij was langs Wequetequock gereden, over een brug die even oud leek te zijn als New England zelf, en was na een scherpe bocht naar rechts op een keurig geplaveide weg zonder naambordje beland. Plotseling had hij de bescheiden winkelcentra en motelletjes achter zich gelaten. Hij passeerde een slaperige inham met kreeftenboten die voor anker lagen te soezen, en reed een al even slaperig gehucht binnen. En toch was het een echt dorpje, met alles erop en eraan: een supermarkt, een winkel met vissersbenodigdheden en een protestants kerkje met een toren die drie maten te groot was, en huizen van grijze planken met keurige, witgeschilderde tuinhokjes. Er waren geen enorme terreinwagens te bekennen; de paar mensen die op bankjes zaten of uit hun ramen hingen, wuifden naar hem. De zon scheen helder op die middag in april, en er stond een fris, pittig briesje. Volgens een uithangbord aan het deurkozijn van het postkantoor bevond hij zich in Pevensey Point, inwoneraantal 182. Het gehucht had iets wat hem sterk deed denken aan Herman Melville.

'Karen,' zei hij, 'als je het hier gezien had, hadden we nooit een zomerhuisje in Hyannis gekocht.'

Hoewel zijn vrouw al jaren geleden aan kanker was overleden, vond Logan dat hij best af en toe nog met haar mocht praten. Het was natuurlijk meestal – zij het niet altijd – eerder een monoloog dan een echt ge-

sprek. Eerst had hij gezorgd dat hij het alleen deed als hij zeker wist dat niemand hem horen kon. Maar later, toen wat als een soort intellectuele hobby begonnen was gaandeweg steeds meer een beroep werd, nam hij niet meer de moeite zo discreet te doen. Gezien de manier waarop hij zijn brood verdiende, verwachtten de mensen dat hij ietwat eigenaardig was.

Drie kilometer buiten het dorpje, precies zoals in zijn routebeschrijving stond, liep een smal weggetje naar rechts. Logan sloeg af en bevond zich in een bos op een zandbodem: iele dennen die al gauw plaatsmaakten voor donkere zandduinen. Die kwamen op hun beurt uit bij een metalen brug naar een laag, breed uitgestoeld eiland in de Fishers Island-zeestraat. Zelfs van die afstand zag Logan dat er minstens een tiental bouwsels op het eiland stond, allemaal opgetrokken uit dezelfde roodbruine steen. In het midden stonden drie grote gebouwen met vier verdiepingen. Ze leken nog het meest op barakken en stonden als dominostenen naast elkaar. Aan de achterzijde van het eiland, deels onzichtbaar achter de bebouwing, lag een verlaten landingsbaan. En daar weer achter lagen de oceaan en de donkergroene streep van Rhode Island.

Logan legde de laatste anderhalve kilometer af en stopte bij een brugwachtershuisje voor de brug. Hij hield de bewaker in het huisje de uitgeprinte e-mail voor. Met een glimlach wuifde de man hem verder. Naast het huisje stond een bord, onopvallend maar duur ogend, met het opschrift *CTO*.

Hij stak de brug over, passeerde een eerste bijgebouw en reed het parkeerterrein op. Dat laatste was verrassend groot: er stonden al minstens vijftig auto's, en er was ruimte voor nog eens zo veel. Hij manoeuvreerde zich een open plek op en zette de motor uit. Maar in plaats van uit te stappen bleef hij even zitten om het e-mailtje een laatste keer te lezen.

Jeremy,

Fijn dat je de uitnodiging aanneemt; dat is een hele opluchting. En dank voor je flexibiliteit: zoals ik al zei, valt voorlopig onmogelijk te zeggen hoe lang je onderzoek in beslag zal nemen. Hoe dan ook krijg je een honorarium voor minstens twee weken tegen het door jou opgegeven tarief. Sorry dat ik vooralsnog niet meer kan vertellen, maar daar ben je waarschijnlijk wel aan gewend. En ik moet zeggen dat ik me erop verheug je na al die tijd weer te zien.

Hieronder volgt de routebeschrijving naar het Centrum. Ik verwacht je op 18 april in de ochtend, ergens tussen tien en twaalf. Nog één ding: als je eenmaal aan het project begonnen bent, zul je misschien niet makkelijk naar buiten kunnen bellen, dus zorg alsjeblieft dat je je zaken regelt voordat je hier arriveert. Tot de achttiende!

Vriendelijke groeten,

E. R.

Logan keek op zijn horloge: halftwaalf. Hij draaide het briefje nog eens in zijn handen om. ... *zul je misschien niet makkelijk naar buiten kunnen bellen.* Waarom zou dat zijn? Waren telefoontorens misschien niet doorgedrongen tot het schilderachtige Pevensey Point? Maar goed, wat er in de e-mail stond, klopte: die geheimzinnigheid, daar was hij inderdaad aan gewend. Hij pakte zijn weekendtas van de rechter stoel, borg het briefje erin op en stapte uit.

De receptie was gevestigd in een van de centraal gelegen, barakachtige gebouwen. Het was een eenvoudig ingerichte ruimte die Logan deed denken aan een ziekenhuis of kliniek: een handvol lege stoelen, tafeltjes met tijdschriften en vakbladen, een aantal nietszeggende olieverfschilderijen aan de beige muren, en één enkel bureau, waarachter een vrouw van in de dertig zat. Achter haar was een reliëf in de muur aangebracht met de letters CST, maar ook hier was niets wat erop duidde waar de afkorting voor kon staan.

Logan noemde zijn naam, en ze keek hem met een mengeling van nieuwsgierigheid en onbehagen aan. Hij nam plaats in een van de onbezette stoelen en verwachtte een hele tijd te moeten wachten. Maar zodra hij een recent nummer van *Harvard Medical Review* had gepakt, ging een deur tegenover de receptiebalie open en kwam Ethan Rush tevoorschijn.

‘Jeremy,’ zei Rush, terwijl hij met een brede glimlach zijn hand uitstak. ‘Dank je wel voor je komst.’

‘Ethan,’ antwoordde Logan, en hij schudde de uitgestoken hand. ‘Goed om je te zien.’

Hij had Rush niet meer gezien sinds hun dagen aan Johns Hopkins, meer dan vijftien jaar geleden; hij was toen bezig geweest met promotieonderzoek, Rush was student geneeskunde. Maar de man die nu voor hem stond, zag er nog opvallend jeugdig uit. Een netwerk van fijne kraai-

enpootjes was het enige teken dat er jaren verstreken waren. Maar alleen al door Ethans hand te schudden kreeg Logan twee heel sterke indrukken van hem: een verpletterende gebeurtenis die zijn leven had veranderd, en een niet-aflatende, bijna obsessieve toewijding aan de een of andere zaak.

Dr. Rush keek om zich heen. ‘Heb je je bagage bij je?’

‘In de kofferbak van mijn auto.’

‘Geef me de sleuteltjes maar, dan zorg ik dat iemand hem ophaalt.’

‘Het is een Lotus Elan s4.’

Rush floot. ‘De roadster? Welk jaar?’

‘1968.’

‘Schitterend. Ik zal zeggen dat ze hem met zijden handschoenen moeten aanpakken.’

Logan groef in zijn zak en gaf de sleutels aan Rush, die ze op zijn beurt met enkele gefluisterde instructies aan de receptioniste gaf. Daarna draaide hij zich om en gebaarde dat Logan hem de open deur door moest volgen.

Rush nam de lift naar de bovenste verdieping en ging Logan voor door een lange gang waar het vaag naar schoonmaakmiddelen en chemicaliën rook. De gelijkenis met een ziekenhuis werd sterker – maar dan een ziekenhuis zonder patiënten; de paar mensen die ze zagen hadden normale kleding aan, liepen gewoon rond en zagen er gezond uit. Nieuwsgierig keek Logan naar binnen door de open deuren die ze passeerden. Hij zag vergaderkamers, een grote, verlaten collegezaal met minstens honderd zitplaatsen; laboratoria vol apparatuur; iets wat een bibliotheek voor vakliteratuur leek, vol ingenaaide vakbladen en computerterminals. Vreemder vond hij een aantal schijnbaar identieke kamertjes, elk met een smal bed en letterlijk tientallen, misschien wel honderden, kabeltjes die van het bed naar een batterij bewakingsapparatuur liepen. Andere deuren waren dicht, met gordijntjes voor de kleine raampjes. Ze passeerden een stel mannen en vrouwen in witte laboratoriumjassen in de gang, die naar Logan keken en naar Rush knikten.

Ze bleven staan voor een deur met het opschrift DIRECTEUR; Rush opende hem en wenkte Logan via een halletje waarin twee secretaresses en een groot aantal boekenkasten om ruimte streden, een privékantoor binnen. De ruimte was smaakvol ingericht, met een minimalisme dat even opvallend was als de bomvolle administratieve ruimte daarvoor. Aan drie van de wanden hingen sobere postmodernistische schilderijen in koele blauw- en grijs tinten; de vierde muur leek geheel van glas te zijn, op dat moment afgedekt met jaloezieën.

Midden in de kamer stond een teakhouten tafel, glanzend opgewreven, met twee leren stoelen. Rush nam plaats in de ene, en gebaarde Logan naar de andere.

‘Kan ik je iets aanbieden?’ vroeg de directeur. ‘Koffie, thee, mineraalwater?’

Logan schudde zijn hoofd.

Rush sloeg zijn ene been over het andere. ‘Jeremy, ik moet eerlijk zijn. Ik wist niet zeker of je de opdracht zou willen aannemen; je hebt het tenslotte vreselijk druk, en ik heb niet bepaald veel losgelaten.’

‘Je wist niet of ik het zou doen, ondanks het honorarium dat ik vraag?’

Rush glimlachte. ‘Het is inderdaad een behoorlijke gage. Maar goed, jouw werk heeft de laatste tijd ook behoorlijk, eh, wat aandacht getrokken.’ Hij aarzelde. ‘Hoe noem jij jouw beroep ook weer?’

‘Ik ben enigmatoloog.’

‘Juist, ja. Enigmatoloog.’ Rush wierp een nieuwsgierige blik op Logan. ‘En klopt het dat je het bestaan van het monster van Loch Ness hebt kunnen documenteren?’

‘Dan zou je contact moeten opnemen met mijn opdrachtgever, en voor die opdracht was dat de Universiteit van Edinburgh.’

‘Inderdaad, dat was geen gepaste vraag.’ Rush zweeg even. ‘En over universiteiten gesproken, jij bént toch hoogleraar?’

‘Geschiedenis. Aan Yale.’

‘En wat vinden ze bij Yale van jouw andere bezigheden?’

‘Bekendheid is nooit een probleem. Helpt om grote aantallen nieuwe studenten te werven.’ Logan keek om zich heen. Hij had al vaak gemerkt dat nieuwe opdrachtgevers het liefst praatten over zijn eerdere successen. Daarmee konden ze het gesprek over hun eigen probleem uitstellen.

‘Ik herinner me dat... onderzoek van je aan het Peabody-instituut en in het lab voor Toegepaste Fysica, toen we nog studeerden,’ merkte Rush op. ‘Wie had kunnen denken dat het uiteindelijk hierop zou uitlopen?’

‘Nou, ik al helemaal niet.’ Logan ging even verzitten. ‘Zou je me dan nu misschien willen vertellen wat cto betekent? Ik zie niets wat ook maar enige aanwijzing geeft.’

‘We geven niet veel ruchtbaarheid aan ons werk. cto staat voor Centrum voor Transmortaliteitsonderzoek.’

‘Transmortaliteitsonderzoek,’ herhaalde Logan.

Rush knikte. ‘Mijn bedrijf; ik heb het twee jaar geleden opgericht.’

Logan keek hem verbaasd aan. ‘Heb jij dit Centrum opgericht?’

Rush haalde diep adem. Zijn gezicht kreeg een grimmige uitdrukking. ‘Kijk, Jeremy, het zit zo. Iets meer dan drie jaar geleden had ik dienst op de SEH toen mijn vrouw Jennifer per ambulance binnengebracht werd. Ze had een zwaar auto-ongeluk gehad en was volledig onbereikbaar. We hebben alles geprobeerd – hartmassage, peddels – maar het was hopeloos. Het vreselijkste moment van mijn leven. Daar stond ik dan: niet alleen had ik mijn eigen vrouw niet kunnen redden... maar ik moest haar nog dood verklaren ook.’

Logan schudde meelevend zijn hoofd.

‘Alleen, ik kon het niet. Ik kon me er niet toe zetten. Tegen het advies van de aanwezige artsen in ging ik door met vergaande reddingspogingen.’ Hij leunde voorover. ‘En, Jeremy – ze haalde het. Uiteindelijk heb ik haar weten te reanimeren, op het moment dat er veertien minuten lang geen enkele hersenactiviteit was geweest.’

‘Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

Rush spreidde zijn handen. ‘Het was een wonder. Althans, zo leek het op dat moment. Het was de verbijsterendste ervaring die je je kunt indenken. Een onthulling, mijn leven is sindsdien niet meer hetzelfde geweest. Dat ik haar had kunnen terughalen, terwijl ze op het randje had gestaan...’ Hij zweeg even. ‘Op dat moment vielen de schellen me van de ogen. Plotseling werd me duidelijk wat ik met mijn leven moest doen. Ik verliet Rhode Island Hospital en mijn praktijk als anesthesioloog, en sindsdien heb ik bijna-doodervaringen bestudeerd.’

Dat was dus die verpletterende gebeurtenis, dacht Logan. Hardop zei hij: ‘Onderzoek naar transmortaliteit dus. Naar mensen die klinisch dood zijn geweest en zijn teruggekomen.’

‘Precies. Ik heb de verschillende manifestaties in kaart gebracht, geprobeerd het fenomeen te analyseren en in een code te vervatten. Je staat ervan te kijken hoeveel mensen bijna-doodervaringen hebben gehad, Jeremy. En vooral, hoe groot de overeenkomsten tussen die ervaringen zijn. Als je eenmaal aan de rand van die afgrond hebt gestaan, ben je daarna nooit meer dezelfde. Zoals je zult begrijpen is dit iets wat je je leven lang bij blijft – en je nabije omgeving ook.’ Hij maakte een handgebaar naar zijn kantoor. ‘Het kostte vrijwel geen moeite om geld bijeen te brengen voor het Centrum, voor dit alles. Massa’s mensen met een bijna-doodervaring zijn hartstochtelijk geïnteresseerd in het delen van hun ervaringen, en ze willen graag meer weten over wat die ervaringen kunnen betekenen.’

‘Wat gebeurt hier dus precies?’ vroeg Logan.

‘In wezen zijn we een kleine gemeenschap van artsen en onderzoekers – voor het merendeel met familieleden of vrienden die “over” zijn. Mensen die een BDE hebben gehad, worden uitgenodigd hier een paar weken of maanden te bivakkeren zodat we precies kunnen documenteren wat er met hen is gebeurd, en zodat we een reeks tests kunnen afnemen.’

‘Tests?’ informeerde Logan.

Rush knikte. ‘Hoewel we nog maar anderhalf jaar echt volop draaien, is er al behoorlijk wat onderzoek verricht. En we hebben het een en ander ontdekt.’

‘Maar, zoals je zegt, dat hang je voorlopig niet aan de grote klok.’

Rush glimlachte. ‘Je kunt je wel indenken wat de brave burgers van Pensensey Point zouden zeggen als ze precies wisten wie de voormalige trainingsbasis van de kustwacht had overgenomen, of waarom.’

‘Inderdaad.’ Ze zouden zeggen dat je het lot tart, dacht hij. Dat je zit te knoeien met mensen die uit de dood zijn opgestaan. Nu begon hij enig idee te krijgen waarom zijn eigen kennis was ingeroepen. ‘En wat doen jullie precies waarbij ik jullie kan helpen?’

Even gleed er een blik van verbazing over Rush’ gezicht. ‘O, dan begrijp je me verkeerd. Hier niets.’

Logan aarzelde. ‘Dat klopt – ik begrijp het inderdaad niet. Als je probleem niet hier is, waarom heb je me dan laten komen?’

‘Sorry dat ik zo ontwijkend doe, Jeremy. Ik kan je meer vertellen als je eenmaal aan boord bent.’

‘Maar ik ben al aan boord. Daarvoor ben ik hier.’

Als enige reactie stond Rush op. Hij liep naar de muur met het gordijn ervoor. ‘Nee.’ En met één ruk trok hij het gordijn weg, zodat er een glazen wand zichtbaar werd. Daarachter lag de startbaan die Logan bij aankomst al was opgevallen. Maar nu merkte hij dat de baan bij nader inzien niet verlaten was: er stond een LearJet NEXT op, rank en glanzend in het middaglicht. Rush stak er een vinger naar uit.

‘Als je dáár aan boord bent,’ zei hij.

Er waren vijf mensen aan boord van het vliegtuig: een tweekoppige bemanning, Logan, Rush en een CTO-medewerker met twee laptops en een aantal mappen vol met, zo te zien, testuitslagen. Na het opstijgen excuseerde Ethan Rush zich. Hij liep naar achteren om met zijn medewerker te overleggen. Logan viste het laatste nummer van *Nature* uit zijn tas en bladerde erdoorheen, op zoek naar nieuwe ontdekkingen of opzienbarende zaken die hem professioneel gezien konden interesseren. Even later legde hij met een slaperig gevoel het blad weg en sloot zijn ogen voor een dutje van vijf of tien minuten. Maar toen hij wakker werd, was het buiten donker en had hij dat gedesoriënteerde gevoel dat je krijgt als je lang en diep geslapen hebt. Het vliegtuig was aan het dalen. Rush zat aan de andere kant van het gangpad naar hem te kijken.

‘Waar zijn we?’ vroeg Logan.

‘We komen net aan op Heathrow.’ Hij knikte naar de medewerker die nog achter in het toestel zat. ‘Sorry voor daarstraks – net als jij wist ik ook niet hoe lang ik weg zal zijn, en er lag nog wat werk dat niet kon wachten tot ik terug ben.’

‘Geen probleem.’ Logan tuurde naar buiten, waar de lichtjes van Londen zich als een enorme gele deken beneden hen uitstrekten. ‘Is dat onze bestemming?’

Rush schudde zijn hoofd, en glimlachte. ‘Weet je, ik vond het best grappig, zoals jij zonder ook maar één vraag instapte. Ik dacht dat je tenminste éven verbaasd zou zijn.’

‘In mijn beroep ben je continu op reis. Ik heb altijd mijn paspoort bij me.’

‘Ja, dat heb ik gelezen in een interview met jou. Daarom heb ik je ook niet gevraagd het mee te nemen.’

‘Het afgelopen halfjaar ben ik bijna eens per maand in het buitenland geweest: Sri Lanka, Ierland, Monaco, Peru, Atlantic City.’

‘Atlantic City is geen buitenland.’ Rush lachte.

‘Zo voelde het anders wel.’

Na de landing taxieden ze naar een particuliere hangar, waar de cromo-medewerker met de laptops en de dossiermappen van boord ging om een lijnvlucht terug te nemen naar New York. Rush en Logan gebruikten een licht avondmaal terwijl de jet werd volgetankt. Toen ze weer in de lucht zaten, kwam Rush met een zwartleren aktetas in zijn hand naast Logan zitten.

‘Ik ga je een foto laten zien,’ zei hij. ‘Ik denk dat je dan zult begrijpen waarom we zo geheimzinnig moesten doen.’ Hij drukte op de sluiting van de tas en opende hem op een kier. Hij rommelde erin rond, haalde er een *Fortune* uit en liet die even aan Logan zien.

Op de omslag stond een portretfoto van een man van in de vijftig met een middenscheiding in zijn dikke, vroegtijdig witte haar: een eigenaardig anachronisme dat Logan deed denken aan een negentiende-eeuwse leerling van een dure Engelse kostschool, Eton of Harrow of Sandhurst. De man was mager, en die indruk werd nog versterkt door de belichting van de foto. De zachte, bijna vrouwelijke contouren van zijn gezicht stonden in scherp contrast met de ongewoon getaande huid, alsof hij jaren was blootgesteld aan zon en zilte lucht, en hoewel hij niet glimlachte, lag er een licht geamuseerde blik in de blauwe ogen waarmee hij naar de camera keek, alsof hij een binnenpretje had dat hij niet met de rest van de wereld zou delen.

Logan herkende het gezicht – en zoals Rush had gezegd: plotseling werd een groot deel van het mysterie begrijpelijk. Dit was het gezicht van H. Porter Stone, zonder enige twijfel de beroemdste, en verreweg de rijkste, schatjager ter wereld. Hoewel ‘schatjager’ waarschijnlijk geen eerlijke term was, bedacht Logan: Stone had archeologie gestudeerd en had dit vak zelfs aan UCLA onderwezen voordat hij twee schepen had ontdekt van de Spaanse Zilvervloot, die in 1648 waren gezonken in internationale wateren. Door de vondst van die schepen, vol zilver, goud en edelstenen, vanuit de koloniën op weg terug naar Spanje, was Stone niet alleen van het ene moment op het andere steenrijk geworden, maar ook wereldberoemd. Die roem nam alleen nog maar toe door zijn daaropvolgende ontdekkingen: een Inca-mausoleum en een schat, verborgen in een bergpas op dertig kilometer van Machu Picchu; daarna een immense berg zeep-